

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zastoupena Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2014, čj. MV-11214-5/SO/sen-2014, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2017, čj. 6 A 195/2014-39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2017, čj. 6 A 195/2014-39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaná (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který zrušil v záhlaví uvedené rozhodnutí stěžovatelky podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím stěžovatelka zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně byla povinna podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 dnů a nejpozději 14 dnů před uplynutím doby platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, tj. od 2. 4. 2013 do 17. 6. 2013. Žádost podala dne 24. 7. 2013, tedy v době, kdy k jejímu podání nebyla oprávněna.

pokračování

[2] Městský soud uvedl, že správní orgán I. stupně při rozhodování nezkoumal důsledky pro rodinný a soukromý život žalobkyně. Správní orgán I. stupně rozhodoval o povolení k pobytu za situace, kdy žalobkyně již měla tento pobytový status udělen. Městský soud dospěl k závěru, že v případě zastavení řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se jedná o obdobnou situaci, jako kdyby bylo její povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno, přičemž v případě rozhodování o zrušení pobytu mají správní orgány povinnost zkoumat důsledky pro rodinný a soukromý život cizince. Správní orgán I. stupně proto měl postupovat podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a tyto dopady v tomto případě zkoumat.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[3] Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Namítané nesprávné posouzení právní otázky městským soudem spočívá podle stěžovatelky v tom, že v posuzovaném případě byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně, neboť ta podala žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna a neprokázala existenci důvodů na její vůli nezávislých, pro které by jí bylo možné pozdní podání prominout. Správní orgán I. stupně řízení o žádosti procesně zastavil a v takovém případě je zkoumání přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života cizince vyloučeno. Závěry judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně možného zásahu do rodinného života cizince v případě, kdy bylo řízení o žádosti zastaveno, nelze paušalizovat. V rozsudku ze dne 12. 1. 2012, čj. 7 As 142/2011-62, soud posuzoval specifické okolnosti případu, které na nyní posuzovanou věc nedopadají. Městský soud dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, který však nesprávně interpretoval. Zákon o pobytu cizinců výslovně uvádí, v jakých případech je správní orgán povinen zabývat se dopady do rodinného a soukromého života, přičemž v případě zastavení řízení, tedy procesního rozhodnutí, taková povinnost stanovena není. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu stěžovatelka uvedla, že ve věci se nebylo možné zabývat věcnou stránkou žádosti, tedy ani případným dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť k tomu nebyly splněny procesní podmínky. Bylo na žalobkyni, aby si střežila svá práva a podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu včas. Závěrem navrhla rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[5] Žalobkyně se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatelku jedná zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou stěžovatelky, podle níž správní orgány nemusely posuzovat s ohledem na procesní charakter jejich rozhodnutí důsledky svého rozhodnutí pro rodinný a soukromý život žalobkyně.

[8] Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců se řízení o žádosti zastaví, jestliže cizinec „*podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn*“. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců „*[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*“.

[9] Z § 174a zákona o pobytu cizinců, v tehdejšímu znění, nevyplývala paušální povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince u každého rozhodnutí dle tohoto zákona, jak judikoval i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, nebo ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30). V nyní posuzované věci je otázkou, zda se jedná o případ, ve kterém je třeba posuzovat dopady do rodinného a soukromého života žalobkyně, či nikoliv.

[10] Přiměřenost rozhodnutí se posuzuje zejména u těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 a některých dalších rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, čj. 10 Azs 206/2016-48). Ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dle něhož bylo řízení o stěžovatelčině žádosti zastaveno, správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince neukládá. Správní orgán řízení zastavil, neboť žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu byla podána opožděně. Pokud nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. V takovém případě nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy a o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, čj. 6

pokračování

Azs 226/2015-27). Správní orgány proto neměly povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

[11] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem stěžovatelky, že na nyní projednávanou kauzu nelze vztáhnout velmi specifické závěry rozsudku sp. zn. 7 As 142/2011, neboť posuzované situace nejsou srovnatelné. V rozsudku sp. zn. 7 As 142/2011 sice byla také podána žádost opožděně, ale tehdejší stěžovatelka byla fakticky závislá na svém manželovi, který však pro nemoc nebyl schopen podat žádost včas. Nejvyšší správní soud se v dané věci zabýval výkladem pojmu okolností nezávislých na vůli žadatele, a to i s přihlédnutím k mezinárodním závazkům ČR vyplývajícím z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.) a nikoliv tím, zda má být obecně při zastavení řízení posuzován zásah do soukromého a rodinného života cizince. Dospěl k závěru, že k opožděnému podání žádosti v dané věci došlo právě proto, že byly naplněny důvody nezávislé na vůli cizince, neboť manžel cizinky, který její záležitosti jinak zařizoval, nebyl schopen kvůli nemoci žádost včas podat. V nyní posuzované věci tvrzené důvody nezávislé na vůli stěžovatelky nijak nesouvisely s ochranou soukromého a rodinného života stěžovatelky. Navíc se ve věci sp. zn. 7 As 142/2011 jednalo o žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, zatímco v nyní posuzované věci šlo o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vyjádřeným výše a žalobu stěžovatele projedná v souladu s tímto právním názorem.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. února 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.